

DONARÀ

UNA

BATALLADA

CADA

SEMANA.

SI SE N VENEN MOLTAS

tocarà a somatent.

Atenció les piques proporcions del nostre pe-
rochell nos es resolent impossibilitat insistent
la abogacía enviada per la Junta de Gracia de ac-
sua de Gracia; mes en canvi, l'edició de
tots nostres aquests i el pichell en gene-
ral, a que deponem, cada un segons sas po-
stulacions, tot lo que pugui per socorrer la
pauca mística que ve a desastellarse
aquesta capital, ab molta de las circunstancias
que us aliguen.

2 QUARTOS

premsa, demostren socorrer als seus ge-
nials de antenat. Devant d' una calamitat
com aquesta, los de la patria, la nacio,
lo envaja, lo tal exisme, tot colla per tan-
tament en caritat y amall.

TOT ARREU.

La Campaña de Gracia obra una asociacio
favor de la Junta General, anells de Bar-
celona, un pichell pobre.

ADMINISTRACIO

Rambla del Mitj, 20.

L'ABOGACIA BUREAU.

LA CAMPANA DE GRACIA.

ACTUALITATS.

Habitants de la Barceloneta tussut, que deshoit las autoritats no han volgut ser trasladats a Montalegre.

Atesas las pocas proporcions del nostre periodich nos es absolutament impossible insertar la alocució enviada per la JUNTA GENERAL DE AUSILIS DE BARCELONA; mes, en cambi, inyitèim á tots nostres subscriptors, y al públich en general, á que depositin, cada hu segons sas possibilitats, tot lo que pugan pera socorrer la espantosa miseria que vá á desenvoluparse en aquesta capital, ab motiu de las circunstancias que 'ns adigeixen.

May com ara pot, qui grandesa de cor comprega, demostrarla socorrent als seus germans que sofreixen. Devant d' una calamitat com aquesta, los odís dels partits, la miserable enveja, lo rui egoisme, tot calla pera transformarse en caritat y ausili.

Atenent donchs á rahons tant verdaderas LA CAMPANA DE GRACIA obra una subscripció á favor de la Junta general d' ausilis de Barcelona que aixís comensa:

Un federal pobre. 6 rs.

L' AURORA BOREAL.

I.

Ara vostés ja 's creuen que 'ls aniré á explicar científicament l' aparició d' aquest fenómeno.

Donchs s' erran de mitj á mitj.

Si volgués podria ferho, sperque, encara que só molt tonto, no ho só tant que no sáiga explicar coses com aquestas; pero lo nostre periodich es de broma y aixís com los que tenen mal genit tot ho agafan pe 'l cantó que crema, nosaltres tot havem d' agafarho pe 'l cantó que fa riurer.

D' aquí vé donchs que comensem agafantho pe 'l cantó ridícul.

II.

Velshiaquí que passavam la vetlla del dilluns jugant al set y mitj ab uns quants companys quant tot plegat entra la Llucia y crida:

—¡Ay senyoret quina fogarada!

—Preneu refrescos.

—¡No, no!... ¡foch, foch!

—¡Ah! digué la de casa, jo que li he dit que quant tingúes lo foch apunt vingúes á avisarme. Poseuhi las monjetas.

—No, no... un foch gros... un incendi per la part de Sant Gervasi.

—¡Qué dius!

Y efectivament; surtim tots y veyem la resplandor d' un incendi que vá aturdirnos.

III.

—Aixó déu ser que 's creman uns pallers de per aquí á la vora. Vá dir un dels meus companys que estava alegre perque havia guanyat mitja pesseta ab un as d' espasas.

—No faria tanta resplandor esclamá un altre.

—Ja sé que es.

—Qué.

—Que 's creman las tendas de campanya. Hi deu haver caigut una punta de cigarro y ¡ahur amigo!

—Més aviat un altra cosa...

—Ja veurás Llucia, lo millor es que portis las claus del terrat y anirém á veureu.

—No ho dupten es lo que jo penso.

—¡Qué?

—Que s' han mort alguns soldats de la Febre groga en lo campament y ara creman la llana dels matalassos.

—La llana del teu clatell, va dir un altre que vá trovar un disbarat lo que 'l meu company deya.

Las claus, las claus, digué la Llucia.

Y agafantlas jo seguit de tots los altres, en quatre salts varem ser á la torratxa á descubrir la incógnita.

IV.

—¡Mare de Déu y quina cosa mes rebermella!

Efectivament tot estés y com si surtis de darrera de las vehinas montanyas s' aixecava un resplandor, que á mi y als meus companys que havem anat á estudi á cal senyor Miracle nos bastá pera dir.

—¡Ah! Es una aurora boreal.

—¡Ah! Si... tens rahó; es una aurora.

Pero un cop al terrat varem véurer que no solsament á nosaltres nos havia acudit lo pujar al terrat pera véurer lo gran fenómeno. Tots los altres terrats, tauladas y torratxas estavan com lo nostre plers de gent, que comentavan la aparició del gran fenómeno, cada hu segons del modo que li semblava.

Com que nosaltres ja havíem descubert lo que era, varem poder dedicarnos á escoltar los disbarats que 's deyan y váim arreplegar aquestos.

V.

—¡Quina pluja de pebre vermell! Deya l' adroguer del devant mentres mirava si veyia alguna cosa d' una senyora guapa que s' enfilava.

—Aixó ¿sap que es? vá dir un senyor ab sóta barba que 's veyia que era un sóta burro com una casa, aixó es que 'ls prussians han incendiat París.

—¡Ay gracia á Déu! esclamá un tercer, que tant per la cara de tonto com per lo mal cor que demostrava se conceixia que havia de ser progressista conservador.

—París no pot esser, digué l' adroguer, perque es massa lluny y no 's veuria; aixó mes aviat es una bomba que debía dur deu ó dotze republicans á dintre, y, com los francesos fuman ab pipa, los ha caigut una espurna y se 'ls ha encés tota.

—¡Tant de bó! torná 'l conservador, vejiam si aixís podrá acabarse ab tot aquesta canalla de republicans y gorros frígios.

VI.

Aixís estavan tots nosaltres escoltant las inconveniencias dels ximplers que al terrat del costat parlavan, quant tot plegat puja l' aprenent del adroguer y crida:

—¡Ay senyor Ignaci!

—¡Qué hi ha!

—Que la torre de can Gomis se crema.

—¡Qué dius ara?

—Ha vingut un de Barcelona y ha dit que si, que la torre de can Gomis es la que 's crema y que 'ls milicianos monarquichs de Barcelona ja s' arman per pujar á apagarla.

—Aixó són aquest diable de federalistas, digué 'l conservador, tenen rabia á n' en Gaminde y hi deuen haver tirat un cohet per véurer si 'l matavan.

—Corremhi, digué l' adroguer, en aquets cassos lluny ó aprop havem d' ajudarnos.

Y tots se posavan á correr y atropelladament anavan abaixar la escala, quant jo, no podent me contenir més.

—¡Atúrinse! ¡Atúrinse! vaig dirlos. ¡Qué no ho veuen que es una aurora boreal, caps d' ases?

VII.

Tots varen aturarse, y com sorpresos per la noticia que acababa de darlos, no van adonar-

se del insult que 'ls inferia, varen tornar á pujar á la torratxa y dirigintse á nosaltres.

—¡Diu una aurora borricol! Va dir l' adroguer tot admirantse.

—Si senyor, varem respondrer nosaltres, no podent contenir lo riure.

—¡Y per qué 's diu borricol continúa 'l pobre home?

—¡Ha sentit may á dir alló de véurer á un ase quant vola?

—Si.

—Donchs bueno, aixó era un ase que volava y com un ase es un burro, y lo foch d' un burro encés fa lo mateix que una aurora, d' aquí vé, que haventse encés aquest ase ara, s' ha fet una aurora borricol que es com ne diuen.

Aquesta era massa grossa per que ells, ab tot y ser progressistas no la entenguessen; aixís es que 'l de la sóta barba va dir:

—¡Caran! ¡Si! ¡Ara vejim! ¡Aquestas gracias tenen!

—¡Deixals estar! digué l' adroguer, que sofocat, vá véurer que lo millor era pendreu per broma.

VIII.

—¡Ah! Ja entench: una aurora boreal, digué la senyora, objecte de las inquisicions del adroguer.

—¡Ah! Alló que senyala guerra, peste y fam digué un altre.

—Es alló mateix que vá venir quant s' establí l' altra república francesa, digué 'l conservador, content de que l' aurora fós auguri de que havia de caurer aquesta com aquella.

—Ja ho vá dir Sant Vicens Ferrer, digué en un altre terrat un neo ab sabates de simol-sa y barretina d' estamp, vindrá un temps en que 'ls homes serán tant dolents que treuran las monjas y 'ls frares, y 'l cel en cambi los enviará guerras, fams y pestes, per castich de las sevas malesas, y...

¡Indecents! Pocas vergonyas digué de repent lo neo, y, aixugantse la cara se 'n aná del terrat murmurant y tirant malediccions contra nosaltres.

A la cuenta un dels meus companys li va tirar una clavellina morta que havia arrencat d' un test de la torratxa.

IX.

L' adroguer y 'ls seus desfilaren temerosos de que no 'ls suchceís altre tant que á n' al neo.

Nosaltres váim renyar al company per la imprudencia ab que vá portarse.

L' aurora boreal vá aná estintgintse, y jo, pensant que no podia indicar fam, guerra y peste, perque no s' ha d' indicar lo que ja tenim á sobre, vaig pensar que recullint las bestias que havia vist y sentit desde 'l terrat de casa, podria fer l' article de La Campana.

PERE NOLASCO.

BATALLADAS.

¡Qué amigos tienes Perico!... diu un ditxo castellá y dihem nosaltres, al véurer que un ajudant del general, segons dihuem no content d' esqueixar un número del Ponton en mans de dos joves, volia arrancals'hi las orellas y presentarlás al general Gaminde!...

¡Qué hauria dit lo tal ajudant si nosaltres per desfogar la rabia que tenim als uniformes, haguessim arrancat una estrelleta d' aquellas que portan á la màniga los soldats de l' Espanya ab honra ó estrellada?

Aixó seria la pena del talion, reconeguda pels còdichs romans; però allò sense això es un abús de força no reconegut per ningú y sols verificat per una casaca y un home ficat dintre d'ella.

—Pare, i per què diuen que un rey reina, y quan hi ha una epidemia també diuen que reina? ¿Què té que veure un rey ab una epidemia?

—Tot ve a ser hù.

Lo periòdich de Girona *El Norte*, publica una declaració de la Junta suprema provisional de la província de Barcelona de l'any 43, en la que 's diu traïdor a la patria al brigadier D. Joan Prim, privantlo, en conseqüència, de tots sos graus, honors, títols y condecoracions. Això es ficarse en coses que ningú 'ls hi demana. ¡Pot'sé *El Norte*, que es absolutista, creu que dient això, D. Juan Prim proposarà per rey de Espanya a D. Carlos de Borbó!

—¡No cridi massa!

—Té rahó, que hi ha malalts.

Diuen que 'l President del consell de Ministres va a proposar a las Corts un candidat per rey de Espanya.

¡Quins gustos de doná noticias alarmantas habenthi això del icterodes! Las Juntas de Sanitat no haurian de deixar publicar aquestas cosas que tenen tant intranquils als barcelonins, y la intranquilitat es pitjor en aquet temps que 'l baf de las clavegueras.

En Barcelona han fet un bonich bastó pera regalar al Trovador de Montserrat. ¿Volen dir que 'l comportament de D. Victor Balaguer en Madrid mereix bastó? Això es lo que preguntaba un que havia llegit que D. Victor avans de sortir diputat deya ab robusta veu: ¡Fora quintas!

La aparició del cel vermellós en los primers dias de aquesta semmana ha sigut un gran adelanto. Ab aquell fenomen se sap exactament quant tems s'està per veure desde 'l cel lo que passa en la terra. Aquella vermellor era 'l reflexo del foc produït per la crema del moll de fusta. La Junta de Sanitat, al manar aquella crema, poch debía pensar en lo favor que feya a la ciencia astronómica.

Los lectores de *La Campana* ja estarán enterats del remít de D. Llorens Presas, en lo qual diu que habent donat un remey per la febre groga, veient que encara hi ha qui 's mor de aquet mal, fa responsables, devant de la humanitat, als metjes, ja que ab lo seu remey no 's deuria morir ningú. Jo vaig preguntar a un metje, com es que no responia a aquell escrit, y 'm va contestar que mes s'estimaba ser responsable dels morts que ocasionaba la febre groga, que serho del remít a qué fem referencia. No sé ab això qué volia dir. Endevinincho.

Diuen que 'l Ministre de la Guerra té encarregat al Capità general de Catalunya que tinga la vista sobre Barcelona. Aixís, no té res de estrany que 'l Capità general se'n vagi a can Gomis, perquè desde allí pot cumplir ab 'l encàrrech que se suposa que té.

Los prussians tirarán bombas a París.

Los parisians tenen de fer pujar l'aigua ab bombas per efecte d'haverlos romput los conductos los prussians.

Los que volen surtir de París han de ferho ab bombas com Gambetta y Mr. Keratry.

Mirén quantas bombas per efecte de no haver cumplert ab són proposit las bombas d'Orsini.

Lo governador de Zaragossa sembla que ha manat que no puga passar per dita ciutat cap género procedent de Barcelona.

Es una determinació tant bestia que si segueix en ferne com aquestas, lo governador de Zaragossa serà gós.

—¿Saben allò que diuen de:—A Zaragoza por locos?

—Si.

—Donchs es veritat.

Lo sant pare 's queixa de que haventli promes lo rey d'Italia no sé quantas cosas, després no las ha cumplertas.

També 'ns podriam queixar nosaltres de que havent promes la religió catolica pau y caritat y amor, de vegadas nos hagin dat inquisicions y argollas.

Tres son las obras dramaticas que pera quant s'obri lo teatro catalá té escritas D. Serafi Pitarra.

Las ratas súbilas.

Las estisoras.

Lo concell de Vich.

Lo concell que li donem nosaltres es que n'escrigui forsa, porque aquest hivern poguem distreurens de las penas que haurém passat durant l'estiu.

¿Bé sembla natural que los sacerdotes de la religió del crucificat l'imessen en quant fós possible?

Donchs repareulo bé y veureu com en tot se separan de las sevas ideas y del seu modo d'obrar.

Ell duya tota la barba:

Ells s'afaitan.

Ell anava descals:

Ells duhen sabates de panyo.

Ell estava magre:

Ells están grassos.

Ell era pare de tothom:

Ells no volen serho de ningú lilegitim.

Ell duya 'ls cabells llargs:

Ells van rapats.

Ell dava lo perdó a qui li dava una bofetada:

Ells escomunican a n' al que solament se 'ls mira de modo que no 'ls agradi.

Ell era socialista:

Ells son conservadors.

Ell may havia dut calsas:

Ells duhen calsas y calsotets.

Ell no tenia un quarto:

Ells son riquissims.

No comprenem si habian de semblarse tant poch a n' al seu mestre, com no triaban un mestre que se semblés mes a n' ells.

Sembla que, no sé ahont ha tornat a apareixer una partida carlista de vint homes.

¡Pobra gent! D'alguna manera han de fer veure als beyatos que 's gastan los diners que D. Carlos los pesca.

Jo, a n' al que fés cap mala partida a una d'aquestas partidas lo fusellava.

Deixinlos passar lo rato.

—¿Veu? Deya un capellá, en Sunyer y Capdevila no podrà entrar al cel, porque Nostre Senyor no li voldrà de cap manera.

—Justament, contestá un ximple, si jo fós de Nostre Senyor fora dels primers que hi entrarian porque veientlo, no pugués dir que no hi ha Deu com ha dit fins ara.

—Lo princep Amadeo destinat pera ser Rey d'Espanya diu que té la educació mes propia pera monarca.

Sap fer volar estels.

Muntá.

Ratlla formatge.

Parla cinch idiomas malament.

Cassa l'ós, y menja macarróns.

Un periodich neo cremat de que 'l general Lamarmora hagi ocupat lo lloch que 'l Sant Pare ocupava en Roma, diu que 'l apellido italiá d'aquest general vé de que un dels seus passats havia ensenyat la marmota.

Lo parer facultatiu es que aquest cambi de clima que ab motiu de sos freqüents viatjes han verificat la Reyna d'Espanya, 'l Papa, 'l Emperador y la Emperatris, es tant convenient a la salut dels quatre, que 'ls pobles que governavan, encara que no siga mes que per humanitat, no han de permetrer que hi tornin de cap manera.

No vá faltá neo que vá pensarse que 'l aurora boreal era una pluja de foc que com a Sodoma y Gomorra enviaba Déu pera castich de la nostra impietat.

A mí lo que 'm té més tranquil respecte a cosas d'aquestas es, que són tantas las nostras culpas que fins nos han fet indignes de veure miracles d'aquestos.

SIMILS.

¿En què se sembla la Pó a n' Gaminde?

—En que 's General.

¿En què se sembla la Barceloneta al partit carlista?

—En que no hi ha mes que quatre gats.

¿En què se sembla un dómino a la Isla de Cuba?

—En que hi ha blancs.

¿En què se sembla Gambetta al Rom?

—En que té esperit.

¿En què se sembla 'l partit republicà de Barcelona, a la Audiencia?

—En que té 'n Morros.

¿En què se sembla Espanya a una Imprenta?

—En que té *Rejent*.

¿En què se sembla 'l govern de 'n Prim al de Isabel segona?

—En tot.

Fá vuit dias que en un paper publicat per la Junta de Sanitat, se parlá ja de donar gracias al Altíssim.

¿No fora millor donar una sopa, que fora mes formal y sobre tot mes profitós?

EPIGRAMA.

Al veureuho tot tant pelat,

Digué un pajés—Allí dalt

Ja 's deya que per ciutat

Hi ha una Pó—General.

Y un que tenia a la vora,

Respongué —No es pas axí.

«La Pó, s'ha quedat aquí;

«Pero 'l General, es fora».

VIVA LA XELLA.

(PLAHERS MINISTERIALS.)

¡Viva la gresca y la xella!

¡viva 'l magnífich turro!

que 'ns fa gosar de la ditxa

el plaher mes rich y dols!

despres la cassera, un tip;

acabát cap al saló,

hont las ninfas nos convidan

al paradís del amor.

Viva la xella

y 'l pressupost

que 'ns proporciona

tant grat conort;

vingan las copas,

las copas de or;

bebem del poble

sos richs suors.

—

Dos anys fa, véis ¡qui ho diria!

que fins, en la emigració,

per caritat demanavem

del pá sech los rosegons;

y, ara, ¡quina diferencia!

la miseria d'allavors

se veu avuy convertida

en ríes de metalich so.

Viva la xella etc. etc.

¿Qué hi fa que allá 'n Barcelona

la peste s'ho emporti tot,

y de la miseria 'l pobre

rebi 'l dolorós assot?

mentres pagui puntual
los drets y contribucions;
qu' hi hagi ó no la miseria
á nosaltres nos fa poch.
Viva la xella etc. etc.

Oh! mil voltas Gloriosa!
que 'ns has redimit á tots;
no hi ha en nosaltres mes boca
per invocar ton sant nom.
Quant sufriam lo desterro
nos veyem magres, flacots:
pero ara nostres panxas
ja comensan á fer goig.
Viva la xella etc. etc.

La situació es ben nostra:
no 'ns fa pór la reacció
encara que Escoda 's fassi
un carlista de debó:

perque 'm decretat las quintas
y 'm repartit tans galons,
sino per tenir la forsa
á nostra disposició?

Viva la xella etc. etc.

Si ve un Congrés Europeo
podé sens acavi aixó...
pero, que dimoni... bueno;
ja haurem fet un reconot
y ab ell passarem la vida
regaladnos com senyors:
tindrem palaus, cotxe y fincas,
y serem conservadors.

Viva la xella etc. etc.

E. SEITNES.

FORA TOTHOM!

LEIRETA.

Banqué qu' estas entrampat
y may te sobra ni un duro...
Qué sempre 't surt un apuro:
que 't deixa mitj xasqueijat:
qu' robas lo mes sagrat
de 'ls que confien ab tú,
y pensas no hiá ningú
qu' no 't alabi á tot hora,
ves al moment cap á fora
qu' eixa ocasió n' es per tú!

Vella qu' ab pols y potingas
omplas la casa de unguents,
y dius qu' tos mals dolents
vólen remeys, hi xeringas;
si es veritat qu' aixó tingas
y vols curarte aviat,
vésten á fora, — es probat
qu' á fora tothom se cura
y així tens la pell segura
de la Febra que 'ns ha entrat.

Promesos, que plé tenia
lo cap de vent, y penseu
que dintre un any ja estaréu
los dos casats, com se diu;
qu' encar' los dos no surtiu
ja la mamá vos segueix,
y diu que molt n' aborreix
lo acompanya á dos amants,
aprofiteu los instants
y anéusen avuy mateix.

Ministre qu' has arribat
á deixá bñda la Hicenda,
y que t' has fet una renda
que may habias pensat,
vésten á fora aviat,
no tingas ja mes caboria...
fins ara consta en l' historia
que tú ho has fet malament,
ara es precis qu' al moment
deixis á un' altra l' gloria.

PAU ROSELLA.

BANDO.

Jó, Pau Rosella, hicendat,
qu' tinch torretas molt bonas,

una lletreta de cambi
y curanta pessas grossas
de aquellas qu' may no passen
ni en las nits que son tan foscas,
ordeno, declaro y mando
lo següent, ab eixa forma.
Primé: xicots, criaturas,
burros, caballs, anechs, ocas,
esquirols, gats y canaris
y todas las bestias tontas
agafin al punt portante,
y fugin de Barcelona.

Segon: qu' tots 'ls senyors
qu' vingan á pendre informes,
y vullgan sabé los morts
de 'l tifus, ó febre groga,
se 'ls prengui per delincuentes
y 'ls portin á Badalona.

Tercé: qu' tots los soldats...

—ó de altre modo, la tropa
qu' hiá en los cuartels, se envihin
allá á n' el Torrent de l' Olla,
que així 'n Gaminde tindrà
segura mes sa persona.

Cuart: escriptors y serenos,
capellans y majordonas,
escolanets, retratistas
y aquells qu' van ab las orgas
se 'ls tregui de la Ciutat
sols en lo termé de una hora,

y se 'ls envihi ben lluny
si han de salvá sa persona,
pues cuan la febre veurá
que la Ciutat está sola,

y que ningú hiá quedat
perque l' hi puga fe sombra
esclamará, ara es precis
següi com tothom la moda,
y dintre 'l termé de un dia
veuran á la febre groga
entrá triunfant y radianta
á tots los pobles de fora.

Tot lo que mano y ordeno
se cumpleixi á punt de solfa.
Donat á la plateria
y ab un carré de dos voltas.

Barcelona, dia quinse,
any de 'n Prim y Figuerola.

PAU ROSELLA.

A 'N CINTET

que en el moment que 's va declarar la febre groga,
va volé enamora á

BELLA—FLOR.

Jove, qu' vols festeijá
per treure't de 'l cor las penas...
y per milló enamora
los cabells te fas tallá,
ó milló dit: —las melenas.

Qu' passas lo dia enter
al costat de ta estimada
com un somni falaguer...

Iqu' á tothom dius que t' agrada
y que es ton amor primer!
Qu' meje dius n' vols sé

y sols te 'n falta ja un any...
tot mai saps de qu' prové
y caras cualsevoit dany

molt milló qu' cap barbé.
Qu' al volé te recordansa
de duas cosas igualas

de seguida fas membransa
de aquells qu' ab coche y timbalas
omplen lo cor de frisausa.

Deixa está á la Bella—flor,
vésten per altre cami
que si cercas sen amor,

sols nafiras per lo teu cor
Cintet, podras recullí.
Qu' un moreno com 'ts tú,
y una róssa com es ella

podrá veura no es tot hú...
Ella serveix per pansella,
tú serveixes per di ¡¡mú!!

¡Pobre jove! 't compadeixo,
'm fas llastina, minyó...
que encara que te aborreixo
Cintet, per xó n' coneixo

ton martiri y ton doló.

Y com jo vull bé á tots dos
procuro treure't á tú
per deixá ab ella 'n repos,
y cuan no hi hagiá ningú
qu' fasso l' empalagós,
Vaig jo, y l' hi dich: ¡vols sé meva?
Ella 'm contesta que si;
jó dich ¡ay! ella diu ¡seva!
y aymants n' quedem així
sen jó Adam y ella sen Eva.

PAU ROSELLA.

XARADA.

Ma primera 's troba al bosch,
Y quant va uaida ab la quarta
Es una cosa que dona
De vegadas certa gracia.

Primá y segona es bonica
Y dú al cap la menestrala
Y es prima y tersa tot home
Que fa á n' als altres pilladas

Quarta y segona es la bestia
Que sol fer mes pó á las ratas
Y mano segona y prima
Quant una essen tia s' esbraba

Lo méu tot es nom d' un poble
De la terra catalana
Qual rectó surti en defensa
Del de Vallfogona, ab ansia.

La solució, en lo próxim número.

Sol-lució á la Xarada del número
vint y quatre.

SE-DO-SI-DAD.

Sol-lució á la Xarada del número
vint y cinch.

SA-MI-NO-SA.

MAPA COMICO POLITICO

DE EUROPA PARA 1870.

perfectamente delineado, siendo representados los
países por figuras alegóricas que caracterizan los
distintos estados de Europa.

INGLATERRA aislada, rabia de ira al ver la cara que le
pone la mal sometida IRLANDA; ESPAÑA medita vaciando
entre poneros el gorro frigio ó la corona regia; PORTUGAL,
se impacienta, esperando la resolución de su vecina; FRAN-
CIA, desnapoleonizada rechaza la invasión de PRUSIA, que
le tiene un le encima, otro mo. estando á Italia, aplasta con
su peso al Austria eclipsa á toda Alemania, echa mano á Bel-
gica está á punto de oprimir entre ambas piernas á Suiza y
brota soldados por todas partes. ITALIA ha cubierto con el
fieltro del bersagliero su cabeza, que aun ayer ostentaba la
tiara pontificia. CORCEGA y CERDEÑA en forma de chiquillo
caltejero se rien de si mismas preguntándose quien va á ser
su dueño. DINAMARCA cuyos pies se han hundido en el Hols-
tein, espera con hris recobrar el movimiento que ha perdido.
LA TURQUIA EUROPEA, se despierta con el peso de los que
tiene encima, LA TURQUIA ASIATICA fuma y sueña perezoso-
mente recostada. SUECIA da saltos de pantera. RUSIA es
el coco que viene á llevarse á los machachos que no son buenos.

Forma este precioso mapa un gran pliego marquilla colorida
y véndese al infimo precio de 2 reales.

PLANO DE PARIS

Y SUS ALREDEDORES.

con las fortificaciones de defensa actual.

Con este detallado mapa á la vista, podrán seguirse fácil-
mente las operaciones del ejército sitiador y sitiado en Paris.
Forma un pliego marca lóteo regular colorido y véndese al
infimo precio de UN real.

Todo el mundo conoce la necesidad de adquirir en los ac-
tuales momentos los medios para combatir la enfermedad rei-
nante; á este fin creyendo prestar un servicio á la humani-
dad, nos hemos proporcionalado los desinfectantes que reco-
miendan la junta de Sanidad y los primeros profesores del
arte medicinal, desinfectantes que podemos asegurar no ser
Sofisticados en manera alguna.

En la Rambla del Centro, núm. 20, librería de Lopez, se
hallan de venta.

Paquetes de Cloruro de Cal, de peso 1 libra,
á 1 real. Botellas del anti-pestilencial ácido fé-
nico á 8, 16 y 20 reales.

La explicación de la manera de usarlos se encuentra en los
mismos paquetes y botellas.

Imp. de la V. H. de Gaspar.—Ataulfo, 14
I. Lopez, Editor.